

ПАМ'ЯТІ
ЖИТИ У ВІКАХ

Творча робота

Бистрової Христини, учениці 7-В класу
Харківської гімназії №6 «Маріїнська гімназія»

2020 рік

Пам'яті жити у віках

Усі ми знаємо про події 1939-1945 років, але чи всі про це пам'ятаємо? Зараз хоч життя не є ідеальним, але над нашими головами не літають літаки, з яких падають бомби. Наші дідусі та бабусі віддавали життя, щоб зараз ми жили у мирі, злагоді, а найголовніше, були вільними людьми.

Перше вересня 1939 рік – початок Другої Світової війни – битва двох світових коаліцій, що стала найбільшим збройним конфліктом в історії людства, який стався через курс Німеччини і її спільників на насильницький перерозподіл світу. Наші солдати йшли на війну. Серед них були і дорослі чоловіки, і молоді хлопці, яким щойно виповнилося п'ятнадцять років. Вони були готові віддати власне життя за свою Батьківщину. Наші хлопці не ховалися за спинами інших, а просто йшли на фронт, знаючи, що, можливо, вже ніколи не повернуться додому.

Мабуть, у кожній родині є свій герой, який пережив ці страшні події. Звісно, що коли мої прапрадіди, які воювали у Великій Вітчизняній війні померли, мене ще не було. Але моя бабуся розповідала про свого дідуся Петра. Він воював спочатку в Україні, а потім у Польщі. Мій прапрадід один раз лежав у госпіталі, через серйозну травму ноги. Повернувшись додому, він став зовсім іншою людиною. Петро став жорсткішим, бо війна загартувала його. На жаль, це все, що я знаю про свого прапрадіда Петра, але він для нашої родини – справжній герой.

Моїй прабабусі Паші було всього лише дванадцять років, коли розпочалася війна. Зараз їй дев'яност три роки. Під час війни вона мешкала в Харкові (мкр. Сортування) недалеко від її сьогоденішнього будинку. Вона розповідала мені, що її разом із подругою, яка мешкала по сусідству, німці поселили у сараї. Загарбники приносили дівчатам їжу. Прабабуся досі пам'ятає, як їм було у тому тимчасовому помешканні: «Це був хлів, там було дуже холодно та моторошно. Один раз на день до нас приходили німці і давали щось поїсти. Це була або миска каші, або шматок хліба. Перші дні ми навіть

не спали, бо розуміли, що нас можуть убити в будь-який момент». У цьому сарайчику прабабуся жила майже рік, потім військові дії на тій місцевості скінчилися. Через два місяці їй повідомили, що у тяжкому бою загинув її батько – Михайло. Дід Михайло – це ще один герой нашої родини, про якого ми знаємо і зберігаємо спогади про нього в своїх серцях.

Вважаю, що люди, які пройшли страшні часи війни, захищаючи свою землю від нападників, – це справжні герої. Наш обов'язок – пам'ятати про це лихоліття та усвідомлювати, якою ціною дісталася нам перемога. У наших душах завжди повинні жити спогади по загиблим у 1939-1945рр. Вічна шана живим учасникам тих доленосних подій, бо слід, який лишила за собою війна, ніколи не зітреться з людської пам'яті. Вона дивилася вибухами на солдатів, страшними пораненнями на медсестер, голодом на мирне населення. І хоч пройшло вже 75 років з Дня Перемоги, але ми ніколи не забудемо про 9 травня 1945 року, який був сповнений сльозами радості і смутку. Радості, бо ми перемогли, а смутку, бо та перемога дісталася нам ціною життя наших близьких.

Нам не забути днів війни....

У нашій пам'яті вони.

І ті герої не забуті,

Що з нами йдуть в віки майбутні.

Тож, пам'ятаємо наших героїв! Тих днів ніколи не померкне слава!